

Alerta màxima

'GLÒRIA' • Greus conseqüències de la borrasca, que avui seguirà afectant bona part de Catalunya

AL LÍMIT • Les fortes pluges, a punt de fer desbordar l'Onyar i altres rius del nord del país

EFFECTES • El mal temps deixa sense classes 120.000 alumnes i la neu fa tallar l'AP-7 a la Jonquera

El riu Onyar passava al límit de les característiques cases de Girona, ahir al matí, sota un cel amenaçador ■ MANEL LLADÓ

119162-119580W

FESMÉS
el bricolatge de casa

reformes · jardí · moble kit

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un **3% dte** en cada compra

FES BRICO CAT!

Greus destrosses en ports i platges a tot el litoral

El temporal, com fa anys que no es veia, s'acarnissa amb la primera línia de mar

El fort temporal esborra mig delta de l'Ebre

L'aigua salada inunda tres mil hectàrees d'arrossars i amenaça el parc natural

865126-1215165Q

IX Fira de l'Oli i l'Oliva d'Ullastrell 26 gener 2020

Fira, visites al Molí d'Oli, xerrades, tallers, música, concurs de Tast d'Oli i molt més.

Tota la informació a www.ullastrell.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Martí Gironell

Amb ànima

L'altre dia vaig assistir a la classe de taekwondo de pares i fills que s'organitza un cop l'any. És una experiència molt recomanable, ja que està feta perquè entenguem què suposa aquest esport i com es viu des de dins. Però, sobretot, aquella tarda és la possibilitat que durant una estona el teu fill prengui la responsabilitat d'adoptar el rol d'instructor per ensenyar-nos i compartir els seus coneixements en funció del nivell que ha assolit. Impagable. El meu fill, que ara té set anys, ja en fa dos que el practica. I ara, a part de voler convertir-se en un mestre sensei, sense adornar-se'n aquest esport el va ajudant a perfilar el seu caràcter, el de l'adult que acabarà sent i que aspirem que sigui el d'una bona persona. No oblidem que és un nen que s'està formant, creix i absorbeix tot el que hi ha al seu voltant. Cortesia, integritat, autocontrol, perseverança i esperit indomable. Són els principis fonamentals del taekwondo. Els hi he sentit recitar un munt de vegades. I no només perquè els els fan aprendre de

Cortesia, integritat, autocontrol, perseverança i esperit indomable. Són els principis fonamentals del taekwondo

memòria, sinó que es procura que la mainada els entenguin, els assumeixin i integrin en la seva manera de fer, perquè formin part de la seva actitud i incideixin en la forma de ser. Però ben mirat n'hi ha un bon grapat més, de principis associats a aquesta art marcial d'origen coreà que forma part de moltes de les activitats extraescolars que fan nens i nenes d'arreu. La coordinació, la concentració, la disciplina, l'autoconfiança, el respecte, la paciència i la força de voluntat i sacrifici són valors i objectius que es marquen i que incideixen en la seva vida i que poden traslladar fora del tatami. També ho hauríem de fer els pares. I n'hi ha un que per mi és bàsic i pot semblar contradictori. I és que, malgrat que estem parlant d'un esport de combat mil·lenari, el missatge que transmet el taekwondo i que arriba a la mainada és el de la no-violència. Afavoreix la competitivitat, cert, però sobretot enalteix la defensa personal, mai l'atac, ni l'agressió. I en aquest món està bé ser capaç de defensar-te no només amb el cos sinó també amb l'ànima.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Tan despert com Unamuno

Tinc la fortuna de no haver de sortir de casa en aquests dies de tempesta. En aquestes circumstàncies dedicaré un temps a fer un comentari de text relatiu a la piulada que José Manuel García-Margallo, actualment eurodiputat pel PP, va publicar a propòsit de la fotografia (i del que se n'ha dit) que sembla mostrar-lo dolçament adormit en una sessió del Parlament Europeu mentre hi parlava el polonès Jerzy Buzek. He dit *sembla* perquè, tot i que podem suposar que ha vist la fotografia, García-Margallo insinua la possibilitat de no haver-se adormit: “No soy consciente de haber dado una cabezada en el Parlamento Europeo.” Sense que sapiguem si és un postmodern que no les valora o un postmodern que en desconfia, l'exministre ens fa present que les imatges poden ser d'una aparença enganyosa, de manera que, en lloc de dormir, potser estava pensant profundament en ves a saber què amb els ulls tancats. Tanmateix, tampoc és que negui haver-se adormit afirmant que no n'és conscient, cosa que podríem entendre: o no ens han dit algun cop que ens hem adormit sense tenir consciència d'haver-ho fet? Una situació en què és

“García-Margallo no només no es disculpa pel seu hipotètic cop de cap en una sessió del Parlament Europeu, sinó que s'atribueix orgullosament una lucidesa superior

possible que, avergonyits perquè no era un moment per clapar-nos, relativitzem la durada del son (només un cop de cap, com en cas extrem reconeixeria García-Margallo) o que diguem que, mig adormits, seguïem la conversa o el que fos.

García-Margallo, però, no té vergonya i

comença a vantarse'n continuant la frase inicial amb una condicional: “Si la hubiera dado, eso significa que tengo la conciencia tranquila.” És així que insisteix que potser no ho va fer abans d'afirmar que, en el cas que ho hagués fet, és perquè té la consciència tranquil·la sense que, més enllà de la frase feta, una cosa hagi de suposar necessàriament l'altra. Dit de passada, crec que a la frase hi ha un error gramatical: al “si la hubiera dado”, correspondria “eso significaría...” i no “eso significa”. Ens hi podríem entretenir més, però resta la imperdible cita i sentència final: “Lo dijo Unamuno: “Duermo mucho, pero cuando estoy despierto, estoy más despierto que usted.” No només és que a la piulada no hi ha ni una ombra de disculpa sobre la remota possibilitat que s'hagués adormit (cosa que, al capdavall, es podria entendre) exercint com un càrrec polític electe per la ciutadania, sinó que s'atribueix orgullosament una lucidesa superior apel·lant a un intel·lectual bascoespanyol superb i arrogant. A veure si, un dia que estigui despert, García-Margallo diu al Parlament allò que Unamuno exclamava referint-se als europeus: “!Que inventen ellos!”.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogues), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/kbcfic>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Ja ho veus, Josep

Finalment, es veu que el regidor del PP a Barcelona Josep Bou (“...y Vila, y Costa, y Font, y Barceló, y Pujals, y Soler, y Cendra... Soy catalán, y en casa tengo un pesebre con un caganer, y tengo un tió, y canto ‘El noi de la mare’...”) ha tocat de peus a terra i s’ha adonat que no hi pinta res. O que hi pinta tan poc com el mateix PP a Catalunya. Bou se’n va anar ahir a una entrevista a *Ràdio 4* i ens va fer un gran descobriment: “Va ser un error posar de candidata per Barcelona Cayetana Álvarez de Toledo.” I hi va afegir: “Potser era una bona candidata per Ciudad Real o per Toledo, però aquí no, aquí la gent vol catalans.” Caram, Josep, quin descobriment! Bou, que també va fer un resultat brillant a l’Ajuntament de Barcelona –dos regidors de 41–, troba que el seu partit s’equivoca d’estratègia i que per això els ha anat tan malament. Ahir, vaja, Bou va fer un Albiol.

“El regidor Josep Bou va fer ahir un Albiol i va deixar clar el ‘paperàs’ del PP a Catalunya

Xavier García (i Albiol), que va ser president del PP a Catalunya el 2017 i el 2018, un any després de deixar el càrrec també es va quedar descansat i es va atrevir a donar lliçons al PP nacional. “Si des de fa anys ens haguessin fet una mica més de cas, al PP de Catalunya, potser les coses haurien anat d’una altra manera”, va dir aleshores després que el PP s’estavellés electoralment a Catalunya. En definitiva,

que Bou ha descobert ara, com ho va descobrir aleshores García (i com ho confessen en privat altres exdirigents populars –del PP– a Catalunya), que la seva opinió no la té en compte ningú. I com que ell de fet es va presentar com a independent, ahir es va permetre fins i tot el luxe d’anar més enllà i insinuar que potser no acabarà el mandat municipal com a representant del PP a l’Ajuntament de Barcelona i que potser se n’anirà al grup mixt: “Necessito que el partit em doni suport; si no ho fa, ja veurem què faig [...], jo soc regidor, tinc 37.000 vots i això és meu.” Ja ho veus, Josep. Això és el PP a Catalunya. Un laboratori del PP del carrer Génova on, sense cap preocupació ni respecte pel territori, posen i treuen candidats (com va ser el teu cas, per cert) i es permeten fer experiments com el de Cayetana Álvarez de Toledo, que, ni catalana, ni caganer, ni tió, ni *El noi de la mare*.

De reüll

Emma Ansola

El Suprem i eleccions

Tornar al Parlament i al periodisme polític després d’un breu parèntesi desconsola i he de confessar que l’horitzó de les eleccions es fa més visible que mai des de l’interior de la fortalesa de la Ciutadella. Els ulls estan fixats en la sentència del Suprem sobre la inhabilitació del president Quim Torra. Tot i que el càstig per no haver despenjat una bandera del balcó del Palau de la Generalitat a requeriment de la Junta Electoral sembla del tot desorbitat, caldrà veure com es gestiona el paper de Torra un cop la sentència sigui ferma.

La política catalana tornarà a estar dirigida aviat pel Suprem

Recordem que quan el jutge Llarena va inhabilitar i suspendre els presos polítics que eren diputats, la primera decisió que va prendre la cambra catalana, concretament el funcionariat competent per ordre judicial, va ser la retirada dels seus dels diputats. Si el Suprem valida la sentència del Tribunal Superior de

Justícia, comportarà la retirada de l’acta de diputat del president Torra de forma automàtica gairebé dos anys després de la investidura fallida de Puigdemont a la cambra catalana quan aquell cop el president Torrent s’hi va negar per la manca d’efectivitat de la decisió, perquè Puigdemont hauria tingut les mans lligades per actuar com a cap d’un executiu. Caldrà escoltar què diu el Suprem de la situació de Torra com a president i si podrà exercir al capdavant de la Generalitat signant decrets, cobrant un sou malgrat no ser diputat. L’alternativa, eleccions, i els partits ja se les miren.

Les cares de la notícia

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau

Pressupost pactat

L’alcaldessa de Barcelona, aquest cop sí, ha arribat a acords amb altres formacions de l’Ajuntament i ha presentat un pressupost que tindrà un suport molt majoritari, sumant BeC, ERC, el PSC i JxCat. Un canvi a millor respecte al seu primer mandat, en què no va aconseguir cap suport.

CANCELLERA ALEMANYA

Angela Merkel

Museu de l’Holocaust

La cancellera alemanya no ha tingut mai manies per reconèixer el dany que l’Alemanya de Hitler va causar molt especialment als jueus i ahir hi va tornar en el discurs d’inauguració del Museu de l’Holocaust, amb motiu del 75è aniversari de l’alliberament del camp d’extermini d’Auschwitz.

HISTORIADOR

Cristian Palomo

Investigar per saber

Doctor en història, màster en història de Catalunya (UAB), tècnic superior d’investigació i autor de l’article *Denominaciones históricas de la Corona de Aragón. Balance crítico e historiográfico*, en què la investigació despolititza la qüestió i elimina la polèmica artificial sobre la història de Catalunya i Aragó.

EDITORIAL

La mateixa pel·lícula judicial

El judici al que va ser major dels Mossos d’Esquadra fins a la seva destitució amb l’aplicació del 155, Josep Lluís Traperó, s’ha distanciat en l’escenari, en l’ambient, en la litúrgia i fins i tot en la puntualitat respecte al que es va fer al Tribunal Suprem contra els responsables polítics de l’1-O, però no sembla separar-se ni un mil·límetre del guió prescrit que condueix al final perseguit per l’Estat, que és castigar durament amb presó l’organització del referèndum a Catalunya la tardor del 2017 i tots aquells que hi van tenir una responsabilitat tant activa com passiva.

La fiscalia continua enrocada en el mateix relat distorsionat dels fets que ja van recitar els fiscals del Suprem, intentant demostrar la connivència del major Traperó amb el govern, amb els seus objectius polítics i amb el referèndum d’independència, malgrat que ni els fets, ni els testimonis, ni les evidències no apunten precisament en aquesta direcció. L’immobilisme del fiscal és evident des de la mateixa insistència a mantenir l’acusació de rebel·lió, tot i que la sentència del Suprem va deixar clar que no hi va haver rebel·lió. Una actitud que permet retenir la causa a l’Audiència Nacional, és a dir a Madrid, a costa de vulnerar els drets dels acusats i condicionar clarament l’orientació de les seves defenses.

Aquest judici forma part del mateix corró judicial que s’està aplicant a la causa general contra l’independentisme. Una estratègia que ja ha servit a l’objectiu d’estat de condemnar d’una manera clarament injusta governants i líders socials i de criminalitzar un moviment polític pacífic i democràtic, però pagant un preu alt, com és dinamitant la credibilitat del sistema judicial espanyol com a garant de l’estat de dret i dels drets constitucionals dels ciutadans.

Tal dia com avui fa...

1 any Regulació polèmica
Taxistes i VTC intensifiquen el setge al govern. El conseller Calvet admet que les posicions són "irreconciliables" i veu més lluny la solució.

10 anys Incendi mortal
El cap de guàrdia de l'operació d'extinció de l'incendi d'Horta de Sant Joan admet que l'envergadura del foc superava la capacitat d'extinció.

20 anys Pau al País Basc
ETA mata un tinent coronel i Ibarretxe decreta la suspensió del pacte de legislatura amb EH, a qui reclama que condemni l'atemptat.

Full de ruta

Carina Filella

A cops de barrot

El juliol de 1969 una gran manifestació popular va recórrer els carrers més centrals de Tarragona, acompanyada del seguici popular, per agrair la instal·lació de la refinaria a Tarragona, encapçalada pel lema "Tarragona agradece al Caudillo la refinaria". Uns anys abans ja havia començat la construcció del complex petroquímic de la ciutat (una de les primeres a instal·lar-s'hi, el 1961, va ser IQA, l'actual i ara tristament coneguda Iqoxe), que va portar milers de treballadors de fora, que es va anar alimentant per un efecte multiplicador de les inversions externes d'aquest tipus d'indústria i que s'ha acabat convertint en el polígon químic més gran del sud d'Europa, i ha capgirat l'estructura socioeconòmica del Camp de Tarragona. Des d'aleshores, poca oposició a un pol generador de llocs de treball i al paper de suport econòmic d'aquestes grans indústries a festes majors i activitats diverses. La petroquímica paga la festa i ens dona feina. Només en els últims anys s'han aixecat veus per reclamar estudis rigorosos i fiables sobre la qualitat de l'aire que respirem. I poca cosa més que preguntar-nos si teníem una indústria prou segura al costat de casa quan s'han produït accidents en alguna de les plantes, per tornar a acomodar-nos en la nostra placidesa al cap de pocs dies. Fins que la greu explosió a l'empresa Iqoxe de la setmana passada, al polígon sud de Tarragona, amb tres persones mortes i set de ferides, ha constatat la incompetència política per afrontar una situació d'emergència com aquesta; amb un pla, el Plaseqcat, que sobre el paper potser tenia sentit però que no s'ha adaptat als temps actuals, i que ha deixat palesa la descoordinació de l'administració que té la responsabilitat en aquests casos. Descoordinació i desinformació. Tothom coincideix a reconèixer que aquest accident marca un abans i un després, i que cal canviar uns protocols d'actuació que no han funcionat. N'haurem d'aprendre a cops de barrot.

El conseller Miquel Buch va anunciar ahir que estudiaran promoure un pla d'emergència individualitzat per al complex petroquímic de Tarragona. Que no és res més que allò que ja teníem fins al 2007, quan el Plaseqta es va integrar al Plaseqcat (Pla d'emergència exterior del sector químic de Catalunya). No n'hi haurà pas prou amb això. Llàstima que n'hàgim d'aprendre a cops de barrot.

Tribuna

Joan Ferrerós. Excatedràtic d'institut

El memorial de Garolera

A *Galerias del record. Memòries d'un filòleg* (Editorial 1984, 2019), Narcís Garolera confessa que, quant a la "transició" (darrera Restauració Borbònica), política i política, va caure de l'escambell el dia que va trobar-se un falangista que havia estat professor seu de FEN (*Formación del Espíritu Nacional*) convertit en funcionari de la Diputació de Barcelona –interventor de la... Institució de les Lletres Catalanes!–. L'estupefacció, diu, va parilitzar-lo, pres de la mateixa síndrome que tant bé pateix la jueva Charlotte Rampling, esclava sexual estada d'un jerrarca nazi –Dirk Bogarde– a *Il portero di notte* (Liliana Cavani, 1974). De més, ajuda Garolera a caure de la figura política veure que Pere Llorens, franquista responsable del no al català (1975) a l'Ajuntament de Barcelona, és guardonat el 2003 amb la Medalla de Sant Jordi. I s'exilia políticament d'Oix quan Pujol nomena director general d'ensenyament secundari el mallorquí Armengual, *jerifalte* franquista estat.

LES 600 PÀGINES de les memòries, en efecte, repassen la vida del filòleg: infantesa, escola, seminari, universitat, classes a l'institut i a la universitat, inspector d'ensenyament mitjà, treball de corrector i editor sobretot de Verdager, Sagarra i Pla, tot, és clar, des del punt de vista d'un noi de Vic de classe mitjana. Una veritable acta notarial molt ben escrita i detallada del món de l'ensenyament, l'edició i en general de la cultura d'aquest país des dels anys seixanta fins a entrar el nou segle. I amb una singularitat que fa el llibre encara més interessant. En aquesta classe d'obres l'autor sol passar per alt els episodis i els trencacolls més conflictius que podrien indisposar-lo amb persones o entitats. Però Garolera no és així: no passa pas de puntetes per vivències que representen una vergonya per a les persones que les han protagonitzat o que, pel cap baix, exhibeixen falta de professionalitat, d'imparcialitat, de companyonia... Al contrari: en deixa constància amb noms, cognoms, dates i documentació. Explica

amb cert orgull la qualitat de l'ensenyament rebut al seminari i, amb la mateixa naturalitat, que el grup verdagerià de Vic, la *nomenklatura* encapçalada per Ricard Torrents, ignora l'ingent treball que ha fet sobre el poeta i el boicoteja descaradament.

DE JOAQUIM MOLAS, president del primer tribunal de càtedres de llengua i literatura catalanes, deixa constància que va premiar-lo amb el número u de les primeres oposicions, i més avall conta que va posar-li tota classe d'entrebancs en les distintes àrees –que eren moltes– que controlava el catedràtic mandarí. També passa per l'adreçador ètic la seva degana a la UPF, Dolors Folch, que li feia *mobbing avant la lettre*. I la mateixa UPF, que jutja de vocació espanyola i espanyolitzadora. Etcètera. El dens índex onomàstic descobreix que Garolera ha tractat bona part dels actors de la cultura i, és clar, la llengua i literatura de la segona meitat del segle XX fins avui. A la majoria els admira i reconeix, i a una minoria els tipifica.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La veritat

■ Cadascú creu estar en possessió de la seva veritat, per bé o per mal, i una veritat pot ser creguda real per una persona i per una altra és una trampa psicològica per un mateix fi: l'efecte placebo seria un exemple d'això. Els seguidors del veganisme ho són per respecte a la integritat del món animal en el seu conjunt, en canvi, en d'altres tradicions mengen animals perquè quan aquest ha estat sacrificat es creu que part de la seva ànima encara està encarnada dins seu i en ser menjat per un humà aquesta ànima és elevada a un estadi superior. D'altres sacrifiquen animals per oferir-los als seus déus a canvi de prosperitat..., la llista continuaria. La veritat és mal·leable, mai és estàtica i de ningú en especial, els fets històrics són explicats pels vencedors, però poden ser

refusats pels perdedors. La ciència també es veu obligada a canviar les seves veritats perquè si no s'acabaria el seu dret a existir. L'única veritat és que tot és relatiu i canviant, així ho vaig entendre el dia que vaig conèixer els Reis Mags d'Orient personalment.

LLUÍS VILÀ FERNÁNDEZ
La Bisbal d'Empordà (Baix Empordà)

Quan la democràcia redimirà els Països Catalans?

■ A l'article *La acció de Catalunya* de Miquel dels Sants Oliver (Campanet, Mallorca, 1864 - Barcelona, 1920) publicat a *La Vanguardia* (5-1-1907), diari que va dirigir des de 1906 fins a la seva mort, esdevinguda el 9 de gener de fa cent anys, s'hi llegeix: "Catalunya camina acordada amb la seva època i se sent

contemporània.

Ofereix el seu modest exemple de reconstitució interior, després de la seva tràgica caiguda de 1714, després de la seva terrible captivitat i dispersió de set anys el 1808, després de les seves guerres civils i els seus bombardejos en ple segle XIX, per donar testimoni de la seva pervivència amb l'Exposició Universal de 1888. Això no ha de servir de reconvençió, abans ve a destruir el sofisma que els infortunis i les fatalitats les dona la història i no poden els homes contrarestar-les ni fer-los front. No; això no és veritat."

Cal posar en relleu que Miquel dels Sants Oliver era un mallorquí plenament conscient de la seva pertinença a l'àrea lingüística i històrica dels Països Catalans, denominació que va ser proposada el 1962 per Joan Fuster en el seu assaig històric *Nosaltres, els valencians*.

La notícia de la nostra perti-

nença als Països Catalans –dividits llavors en províncies i ara en comunitats– va ser acollida amb entusiasme en un període en què encara "vivíem en la foscor" imposada pel dictador Francisco Franco, "Caudillo por la Gracia de Dios", el qual amb gèlid odi manà afusellar el 1940 el president de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys –l'únic president de govern elegit democràticament executat a l'Estat espanyol–, amb el criminal propòsit d'esborrar per sempre més del mapa d'Espanya les reivindicacions independentistes dels catalans. I per tal de reblar-ho i que quedés ben clar, prohibí la nostra llengua a les escoles i la Universitat, a la ràdio, al cinema i a la premsa.

A tot això ens preguntem: quan la democràcia redimirà els Països Catalans?

JORDI PAUSAS
París

La frase del dia

“Va ser un error posar de candidata per Barcelona Cayetana Álvarez de Toledo”

Josep Bou, REGIDOR DEL PP A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Tribuna

Jordi Font. Llicenciat en geografia i història

Rumiar-s'ho

L'altre dia, un diari barceloní de gran tirada duia un titular de portada que deia: “ERC dona suport als pressupostos de Barcelona, mentre JxCat s'ho rumia”. Fa bé JxCat de rumiar-s'ho, amb el benentès que no es tracta només de Barcelona, sinó de la posició d'aquesta formació davant de la nova etapa política que comporta la formació d'un govern espanyol d'esquerres, disposat al diàleg i a l'entesa amb Catalunya. En la investidura de Sánchez, JxCat no s'ho va rumiar gaire. La inèrcia va poder més: votaria en contra, empena pel disseny de contras- tar-se amb ERC i de donar a entendre que aquesta, amb la seva abstenció decisiva, estava traint els seus principis. Li tornava així les monedes de plata que ERC li havia encolomat la tardor del 2017, quan el president anava a convocar eleccions.

ARA, PERÒ, LA BEL-LIGERÀNCIA DE JXCAT amb ERC com a únic paràmetre té massa risc: pot ser molta la gent —entre la qual, molts electors independentistes— que no entenguin el vot de JxCat contra el govern d'esquerres que ofereix negociació. Ja no contra el PP de la recollida de signatures i la catalanofòbia ni contra el Rajoy contumaç de “la callada por respuesta” i la judicialització ni contra l'aznarisme rampant de Casado, no. Tampoc contra la cridòria peixatera de Ciutadans, no (amb perdó de les magnífiques peixateres que em criden “Vine, rei, mira quin llobarro més maco que tinc”). Sinó contra qui, finalment, ha pres un compromís clar i net per seure i parlar (era “Sit and talk”, oi?) per desjudicialitzar el conflicte Catalunya/Espanya, per avançar cap a una sortida raonable i referendada per al poble de Catalunya. N'és garantia, a més, que ho estigui fent a repel de poderoses inèrcies pròpies i contra el vendaval guerracivista desfermat per les dretes espanyoles. Massa electors de

JxCat senten l'esglai de veure el seu vot coincidint amb el de Vox, PP i Cs. Una cosa és dir “Tots són igual” quan el caos generat i la confusió resultant ho poden fer mínimament versemblant. Però ara?, quan les televisions ens han mostrat amb detall les sessions senceres de la investidura a les Corts Generals i hem pogut sentir els uns i els altres i veure com s'establien les línies de confrontació en funció del conflicte Catalunya/Espanya? Cal que JxCat s'ho rumii molt ben rumiat.

TOT EL PROCÉS HA VINGUT DETERMINAT per la competició a mort entre JxCat i

“No hi ha nació sense un consens suficient entre la ciutadania. La nació és aquest consens. La memòria, la història, allò que hem estat i hem produït, tot sol, són meres peces de museu”

ERC, tots dos a l'encalç de l'hegemonia sobre el mateix espai. Ha estat la subhasta del “...i nosaltres més!”, iniciada ja en el Parlament de Catalunya, durant l'elaboració de l'Estatut. O, per ser més exactes, l'aposta de *Rebel without a cause*, a veure quin cotxe és l'últim de frenar, a tota velocitat cap al precipici. I és que JxCat no ha perdut mai l'esperança d'aturar el relleu que anuncien les enquestes: el relleu del món “convergent” per ERC al capdavant de l'espai nacionalista. I, de fet, fins ara, a les eleccions catalanes, a última hora, sempre se n'ha sortit. Però és llei de vida i un dia ha d'arribar. Sí, JxCat ha de rumiar-s'ho amb calma i sentit patriòtic. És legítim estirar la competició amb ERC fins a fer esclatar el nou moment polític espanyol? I després què? De nou la fantasia? Sap que no és veritat que “com pitjor, millor”, que equival a una ruleta russa amb una recambra que molt probablement contingui un sol forat, el de la bala. El sentit comú diu que “com pitjor, pitjor”.

D'ALTRA BANDA, CATALUNYA necessita obrir una nova etapa amb urgència, basada en una entesa amb l'Estat que comporti un avenç real, però també i sobretot basada en el retrobament nacional. Perquè no hi ha nació sense un consens suficient entre la ciutadania. La nació és aquest consens. La memòria, la història, allò que hem estat i hem produït, tot sol, són meres peces de museu. La nació viva és molt més que això: és la vibració compartida de la ciutadania, en la seva ampla pluralitat, amb intensitats diverses, amb identitats compostes, però amb un denominador comú que la cohesionava i que dona peu a un projecte compartit de futur que confirma la nació. Ho hem sabut fer altres vegades: aquest és el secret de la rara pervivència nacional de Catalunya. És hora de girar full i de refer la nació viva. JxC, certament, ha de rumiar-s'ho.

De set en set

Manuel Castaño

Convé prohibir

Una de les con- signes més estúpides de l'últim mig segle és el “prohibit prohibir” que va posar en circulació el Maig del 1968 francès. Sense prohibicions, la vida en societat és impossible. Els animals tenen els instints, que els condicionen el comportament. Els humans, havent substituït gran part dels instints per la raó, han d'imposar-se límits a plena consciència i sense defallir. Ja deia Freud que la prohibició de l'incest, el canibalisme i l'assassinat representen la ruptura amb l'animalitat i el naixement de la humanitat. Però això és només el començament; han fet falta moltes més prohibicions per arribar on som. Els revolucionaris d'estar per casa i els mestretites amb plaça fixa ens han volgut acostumar a creure que les prohibicions són un ultratge i una humiliació de l'individu, i que en estat de natura, lliures de tota coerció, seríem feliços. Quant de mal ha fet Rousseau! Aquell beneït que va dir: “L'únic hàbit que s'ha de deixar tenir als infants és no agafar-ne cap.” Així pugem. I no és que no en tinguin, d'hàbits, és que en tenen molts de dolents i en diuen llibertat. Només cal anar pel carrer, voler veure què passa a les escoles, adonar-se de la difuminació de les fronteres, contemplar la imposició de modes, entendre com es promou la relativització de costums i creences, per comprovar que l'aixecament de les prohibicions i l'absència de controls restauen la llei de la selva. I, com tot a la vida, convé preguntar-se a qui beneficia l'aixecament de les prohibicions i el desordre, que n'és la conseqüència immediata.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El major Trapero en la segona sessió del judici a l'Audiència Nacional, ahir. A dalt, el correu al comissari López per fer el pla de detenció de Puigdemont ■ EFE

El fiscal qüestiona el pla de Trapero per detenir el govern

■ Tanca més de nou hores d'interrogatori al major preguntant-li per què no va explicar-ho abans ■ L'excapi policial indica que hi ha un correu de prova i confessa que sent "una tristesa enorme" per les acusacions

Mayte Piulachs
BARCELONA

Amb les quatre hores d'ahir, el tinent fiscal Miguel Ángel Carballo ha destinat més de nou hores, en dos dies, per interrogar el major Josep Lluís Trapero, a qui encara acusa de rebel·lió per l'1-O malgrat que no ha pogut evidenciar cap prova de la seva connivència amb el govern de Puigdemont —Trapero va tornar a qualificar de "barbaritat" la seva aprovació de la DUI— ni d'incomplir mandats judicials (la sedició). En la segona sessió del judici contra l'excúpula dels Mossos a l'Audiència Nacional, el major va insistir que "no va donar cap ordre general" per incomplir els mandats de la fiscalia ni del TSJC. La seva advocada, Olga Tubau, va interrompre dos cops l'interrogatori per evitar tergiversacions. Avui, en la tercera sessió, Trapero tornarà a ser interrogat, aquest cop per les defenses.

En el seu repetitiu i suspicax interrogatori, el tinent fiscal Carballo només va destinar els darrers deu minuts a preguntar a Trapero sobre el pla que va ordenar per fer detenir el president Puigdemont i el seu govern si declarava la independència, i del qual va qüestionar la seva existència. "Per què no va oferir el pla al president del TSJC?" i "per què no va explicar el dispositiu abans de declarar com a testimoni al Suprem", retreia el fiscal a Trapero, a més de demanar-li una prova documental. El major va explicar que es va posar a disposició del president del TSJC i del fiscal superior de Catalunya, però que aquests no van dir-li res. "El president del TSJC em va tornar la trucada i em va dir que em posés a disposició de la Delegació del Govern", va detallar ahir el major, el qual va replicar al fiscal que la prova era el correu electrònic que va enviar el 25 d'octubre del 2017 als comissaris López

Les frases

“Soc responsable de les pautes generals. Vam complir la llei, i els agents no tenen aquesta mirada perversa”

“Em provoca una tristesa enorme escoltar les coses que s'han dit que hem fet?”

Josep Lluís Trapero
MAJOR DELS MOSSOS

“L'1-O van induir els agents a no fer res i a aixecar actes, en lloc d'ajudar unitats d'ordre públic?”

Miguel Ángel Carballo
TINENT FISCAL

La votació de "Platino" i la refusada querrela de Soler

El tinent fiscal Miguel Ángel Carballo va preguntar al major si des dels Mossos s'havia previst un pla perquè el president Puigdemont, a qui deien "Platino", pogués votar l'1-O. Josep Lluís Trapero va negar cap ordre dels comandaments, tot i recordar-li àudios d'aquell dia per part de policies que indiquen que al pavelló de Sant Ju-

lià de Ramis, on havia de votar l'expresident, arribaven unitats de la Guàrdia Civil.

En aquest anar i venir de dates en l'interrogatori, el tinent fiscal va citar per primer cop els noms dels acusats Cèsar Puig, exsecretari general d'Interior, i Pere Soler, exdirector dels Mossos. Puig, va dir Trapero, se li va disculpar quan

en una reunió al govern "van quedar de pedra" els policies que va enviar perquè era per tractar sobre competències policials plenes i duanes. Pel que fa a Soler, el major li va dir que "no s'atrevis a posar una querrela en nom dels Mossos", i dels informes que li enviava, que "no els contestava perquè eren extravagants".

i Molinero per "estar preparats" si rebien alguna ordre judicial.

"Per indicacions del major, et faig arribar el seu encàrrec, del qual heu parlat, i que demà li puguis

presentar un document que va acordar sobre possibles escenaris previstos. [...]. Aquest dispositiu policial que asseguri el compliment de les ordres judicials, que s'hauria de pre-

veure des de demà, dia 26 d'octubre, fins dissabte, 28, ha de comprendre: Cècor, que cal constituir, activació de recursos (GEL, Tedax...) i mesures extraordinàries (tancament del

parc/escola, tancament d'accesos al transport públic...)", recull aquest correu electrònic (reproduït a la foto) enviat als dos comissaris. La defensa ha aportat un document de reconstrucció d'aquest pla (s'indica que només hi ha un esborrany original) en què es detallen els comissaris que havien de fer-se càrrec de cada conseller i on els durien detinguts. Cap autoritat judicial no va manar res als caps dels Mossos després de l'aprovació de la declaració d'independència del 27-O.

Amb un exhaustiu repàs de correus i d'informes, el tinent fiscal va insistir a qüestionar l'actuació dels Mossos el 20-S, que va qualificar de "tan suau" per no carregar abans contra els manifestants, i del dispositiu de l'1-O, que va definir com una simulació per incomplir el mandat de la magistrada del TSJC per aturar-lo. "Em faig responsable de les ordres generals donades, però no puc fer-me càrrec de comunicacions concretes i d'informes de la comissaria general d'informació", li responia el major cada cop que li llegia part d'un informe o d'un àudio entre un agent a peu d'escola i el seu superior al centre de comandament regional. "No tenim aquesta mirada perversa. Els agents no actuen així, posant el que no és als atestats, no coneix el cos de Mossos, i segur que ens haurien denunciat", afegia Trapero a les constants preguntes del tinent fiscal de per què s'ordenava als agents de patrulla no barrejar-se amb els d'ordre públic i ajudar ferits.

Errors de traducció

El tinent fiscal va cometre l'error de traduir del català —"tot i ser-ne un profà", va admetre— un "ja tenim pistes" per un "ja" de riure en castellà, que Trapero li va rectificar. El que no es va interpretar com a error fortuït és que Carballo —que sembla immune al que va passar al Tribunal Suprem, tot i ser-ne un òrgan superior— repetís l'error de traducció de la Guàrdia Civil en un document dels Mossos —i aclarit en aquella vista per la filòloga de l'IEC Gemma Rigau, a proposta de la defensa de Forn—, que la frase "s'ha de celebrar l'1-O" no es pot traduir amb el "debe celebrarse", que dona valor d'obligació. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez s'obre a rebaixar la pena de sedició al Codi Penal

■ El PSOE promourà al Congrés la reforma del delictes ■ El PP ho troba un "indult ocult" als presos
■ Hisenda entrega a la Generalitat 19.000 milions en bestretes i busca ja el vot d'ERC al pressupost

David Portabella
MADRID

L'opinió de Pedro Sánchez en l'entrevista vespertina a TVE de dilluns sobre l'eventual rebaixa de les penes per sedició i el fet de "tenir un Codi Penal que no es correspon amb l'època que li ha tocat viure a Espanya" no era ni de bon tros una improvisació, sinó que obeeix a l'objectiu de reformar el catàleg dels delictes i, en particular, el tipus que manté a la presó els presos polítics. Ahir ho va confirmar la ministra portaveu, María Jesús Montero, que admet que els dos socis de coalició -PSOE i Unides Podem- no ho han abordat però que el codi espanyol ha quedat "descompassat" respecte als europeus en tot el relacionat amb la repressió judicial del procés.

A l'hora de "revisar i reformar" el Codi Penal per la sedició, Sánchez lluita contra l'hemeroteca. En plena campanya del 10-N,

Sánchez va acudir a l'únic debat televisiu el 4 de novembre amb dos anuncis escorats a la dreta per fagocitar vots de Ciutadans: la promesa de portar Carles Puigdemont a Madrid i la recuperació del Codi Penal del 2003 fet per José María Aznar, que castigava amb presó la convocatòria de referèndums, i que José Luis Rodríguez Zapatero va abolir el 2005 sense que Mariano Rajoy el rescatés. Aquell article 506 bis del Codi Penal perseguia el convocant d'"eleccions o consultes populars per via de referèndum" amb de tres a cinc anys de presó i fins a deu d'inhabilitació.

De referèndum a sedició
Des que el 7 de gener va ser investit per l'abstenció d'ERC, Sánchez no només ha oblidat la presó contra els referèndums, sinó que ara promou la reforma del Codi Penal en la direcció contrària: la de rebaixar els anys de presó que té un

La portaveu, Montero, entre la vicepresidenta, Ribera, i la ministra Darías ■ J.C. HIDALGO / EFE

La frase

“Un pressupost progressista no ha de deixar indiferent un partit com ERC, que es diu progressista”

María Jesús Montero
MINISTRA D'HISENDA I PORTAVEU

delictes com la sedició que al nord dels Pirineus no s'entén que sigui el que manté a la presó Oriol Junqueras i la resta dels presos. Tot i que Sánchez parlava només d'acotar la sedició quan va dir que ara "no tenim delictes homologables al que succeeix a altres països europeus",

ahir la ministra portaveu va ampliar el ventall dels punts a reformar el Codi Penal parlant també de la igualtat i el consentiment de només sí és un sí. Tot i que una de les opcions és rebaixar la sedició i elevar la pena per rebel·lió violenta, fonts de La Moncloa indiquen que tot és obert i

que, com que no és un punt acordat al pacte de coalició, la iniciativa serà del PSOE i de Podem al Congrés. "Assumim que, quan s'obri el debat, ERC i el PNB voldran rebaixar les penes i que el PP voldrà augmentar-les, ja ho veurem...", avancen aquestes fonts. El govern de Sánchez no descarta reformar el Codi Penal sense comptar amb el PP i buscant la majoria absoluta amb ERC. Segons el portaveu del PP al Senat, Javier Maroto, Sánchez vol "un indult ocult": "És indultar per la porta del darrere i que tinguin una pena menor que els permeti ser a quatre passes del carrer."

Bestretes del 2020

Montero, que també és titular d'Hisenda, ha optat per no esperar a tenir un pressupost aprovat i entregarà ja les bestretes del 2020 a les comunitats: 103.000 milions, 19.164 milions dels quals a la Generalitat. Hisenda avisa que les comunitats també rebran 10.955 milions de la liquidació del sistema de finançament del 2018, que suposen 4.833 milions addicionals sobre el rebut l'any anterior. La ministra Montero inicia ja la pressió a ERC perquè li aprovi el primer pressupost: "Un pressupost progressista no pot deixar indiferent un partit com ERC, que es diu progressista." ■

El govern exhibeix bona predisposició a la cimera

■ Un cop encarrilat el pressupost, l'executiu de Torra descarta eleccions en breu

F. Espiga
BARCELONA

Amb la data exacta encara per concretar per part dels respectius equips -les quatre propostes que hi ha sobre la taula ara mateix són el 30 o 31 de gener i el 6 o 7 de febrer-, el govern de la Generalitat ja ha començat a adobar el terreny de cara a la propera trobada que han de mantenir els presidents Quim Torra i Pedro Sánchez. I el primer gest en aquesta lí-

nia ha estat el d'exhibir voluntat i predisposició al diàleg defugint qualsevol mena de controvèrsia prematura que pugui emboirar la cimera. La prova més evident la va donar ahir la consellera de la Presidència, Meritxell Budó, que en la roda de premsa posterior al Consell Executiu no va voler polemitzar sobre el fet que la reunió amb Torra s'emmarqui, per voluntat i estratègia de La Moncloa, en una roda de contactes de Sánchez amb tots els presidents autonòmics. "Estem centrats en la reunió, no en el seu format", va expressar la també portaveu del govern, que posterior-

ment va subratllar que el que és realment important, o transcendent, és el que s'hi tracti.

Seguint aquest fil, l'estratègia de la Generalitat és que ambdós presidents posin els fonaments per obrir una roda de converses, de govern a govern, amb la voluntat de "resoldre el conflicte català", un enunciat que, segons Budó, implica que inexorablement s'haurà de parlar "d'exercir el dret a l'autodeterminació i de posar fi a la repressió". En aquest context de començar a perfilar el contingut i les expectatives de la trobada, la consellera de la Presidència no va ser gaire ex-

Sánchez i Torra en la reunió de Pedralbes ■ ACN

plicita a l'hora de valorar si la proposta llançada per Pedro Sánchez en una entrevista de reformar l'encaix del delictes de sedició al Codi Penal podria ser un dels primers punts a tractar en aquest diàleg institucional. Però la música

que emana d'aquest anunci, en principi, no desagrada. Igualment, una de les moltes qüestions que s'hauran de tractar en aquesta fase de tempteig és si hi ha d'haver un mediador en les converses. O el cèlebre relator. La Gene-

ralitat no hi renuncia. La Moncloa, en canvi, hi està més aviat en contra.

A tot això, el Consell Executiu d'ahir també va validar l'acord assolit amb els comuns per desbloquejar el pressupost de la Generalitat, i que serà formalment aprovat per aquest òrgan de govern la setmana entrant. A partir d'aleshores, s'obrirà un procés de tramitació que s'espera que culmini a l'abril, amb la ratificació dels comptes per part del Parlament. Amb aquesta perspectiva, Meritxell Budó va ser taxativa sobre la possibilitat d'un avançament electoral. "No ens passa pel cap, la nostra voluntat és executar aquest pressupost", va assegurar, i es va mostrar més que confiada que la inhabilitació del president Torra no es concretarà abans que els comptes hagin estat referendats per la cambra catalana. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Insten Sassoli a mantenir l'escó de Junqueras

45 eurodiputats li demanen per carta que compleixi la sentència del TJUE i protegeixi la seva immunitat

Redacció
BARCELONA

Un carta signada per 45 eurodiputats insta el president del Parlament Europeu, David Sassoli, a restaurar els drets d'Oriol Junqueras com a diputat a l'eurocambra i complir així amb la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) en què reconeixia que el líder republicà gaudeix d'immunitat des del 13 de juny, quan es van formalitzar els resultats electorals.

En la missiva censuren que el Tribunal Suprem (TS) ataquí "els valors fonamentals del projecte europeu", basat en "l'estat de dret, la separació de poders i la protecció dels drets fonamentals", impedit que Junqueras assis-

tís a la sessió inaugural del 2 de juliol i a la del gener, retenint-lo a la presó. Per als eurodiputats "és inconcebible que un tribunal d'un estat membre no acati una resolució del poder judicial europeu" i també qualifiquen de "lamentable" la decisió de Sassoli de retirar-li l'escó "sense decisió del Parlament" perquè "soscava la sobirania de la cambra i la seva capacitat per decidir sobre la immunitat dels seus membres".

La carta està firmada per 28 integrants del grup Els Verds-Aliança Lliure Europea, entre els quals hi ha Diana Riba; nou membres d'Esquerra Unida Europea-Esquerra Verda Nòrdica; tres d'Aliança Progressista de Socialistes i Demòcrates, i tres més del grup Renovar Eu-

ropa, a més de Carles Puigdemont i Toni Comín. A la carta posen de manifest que "la negació dels drets polítics" mantenint Junqueras a la presó "és un precedent alarmant que viola els principis i els valors que inspiren el projecte europeu". Per això volen que el Parlament defensi la institució protegint la immunitat de Junqueras, oposant-se a l'anunci de finalització del seu mandat, i verifiqui les credencials en una pròxima votació.

L'escrit també està dirigit al president espanyol, Pedro Sánchez, perquè faci complir la sentència del TJUE, "inclòent tots els mitjans legals possibles" per alliberar Junqueras i, d'aquesta manera, "protegir els seus drets civils i polítics com a representant europeu electe". ■

El president del Parlament Europeu, David Sassoli, al desembre ■ EFE

Una delegació d'eurodiputats visita els presos polítics

Nou eurodiputats que integren la Plataforma de Diàleg UE-Catalunya, que té l'objectiu de promoure el diàleg i una solució política per resoldre el conflicte a Catalunya, visitaran demà els presos polítics als centres penitenciaris de Lledoners i Mas d'Enric. Aquesta és la quarta vegada que una delegació de diputats de la cambra europea que integra aquesta plataforma els fa una visita. En concret la delegació estarà inte-

grada per François Alfonsi, Benoît Biteau, Diana Riba i Michèle Rivasi, d'Els Verds-Aliança Lliure Europea, i per Fernando Barrena, Leila Chaibi, Clare Daly, Katerina Konečná i Mick Wallace, del grup d'Esquerra Unida Europea-Esquerra Verda Nòrdica. La plataforma es va crear el desembre del 2017 i va enviar observadors als comicis catalans d'aquell 21 de desembre i ha donat a conèixer les seves propostes en diversos

fòrums internacionals. El gener d'ara fa un any, el president espanyol, Pedro Sánchez, va al·legar motius d'agenda per no reunir-s'hi durant el ple de l'eurocambra a Estrasburg.

D'altra banda, el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, rebrà avui a la tarda la visita de Jason Y. Ng, el líder de la Revolució dels Paraiques de Hong Kong i estudiós dels moviments de desobediència civil no violenta.

L'ONU examina l'Estat de drets humans

L'informe previ recomana l'alliberament dels presos polítics

Natàlia Segura Raventós

Ginebra

Avui és dia d'examen per a l'Estat espanyol. En una sessió a la seu de les Nacions Unides a Ginebra se sotmetrà a control el seu respecte pels drets humans en els darrers quatre anys. Una prova, però, en mans únicament dels estats, així que serà difícil

que l'afer català sigui una matèria important en l'avaluació. Abans de la fase oral, alguns estats ja han enviat algunes de les seves preguntes a l'Estat. L'única que feia referència explícita a la situació de Catalunya era la de l'Iran que volia saber quines mesures s'adoptaran per "millorar" la llibertat d'expressió i reunió arran del referèndum d'independència. Bèlgica també va enviar una pregunta que implícitament qüestionava la presó preventiva dels presos. El govern belga vol saber quin "seguiment" ha

Les entitats a favor dels drets humans, en l'acte d'ahir a Ginebra ■ ACN

fet Madrid de les recomanacions del Grup de Detencions Arbitràries de l'ONU, que es va pronunciar sobre els líders independentistes empresonats.

L'informe previ de l'ONU que recull els tocs d'atenció dels seus organismes vinculats a les autoritats espanyoles inclou, de fet, aquella resolució. També recorda la seva preocupació per la violèn-

cia contra les dones, la discriminació i la detenció d'immigrants. Tanmateix, els estats no tenen cap obligació de mencionar-ho en les seves intervencions.

També les ONG van presentar a la fase preliminar de l'examen la seva opinió respecte a això, però tampoc tindran veu avui, un dia reservat per als estats. Per això, diverses entitats van organit-

zar ahir un acte a Ginebra per fer sentir les seves protestes contra l'Estat.

L'Institut de Drets Humans de Catalunya (IDHC), International Trial Watch, Òmnium Cultural, EuroMed Rights, Fòrum Cívic Europeu i la plataforma Defender a Quien Defiende van denunciar "la regressió del dret d'expressió i reunió", especialment per l'actual Codi Penal espanyol i la llei

de seguretat ciutadana, així com la condemna als líders independentistes pel procés. "Ara que hi ha un nou govern és hora d'exigir canvis per fer front a l'espiral negativa", va defensar l'advocada Lubna Dawany, d'EuroMed Rights. L'IDHC va coincidir a remarcar que el nou govern de Sánchez "té una nova oportunitat per implementar canvis", però va avisar que també cal "posar atenció al poder judicial" i instruir-lo en drets humans.

La delegació espanyola obrirà el debat a les nou del matí per defensar la seva actuació. Posteriorment i en torns d'un minut, més d'un centenar de països faran preguntes i recomanacions a l'executiu de Sánchez sobre el compliment dels Drets Humans. Divendres haurà de dir si accepta les propostes o no. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ANÀLISI

Esteve Vilanova
evilanova@elpuntavui.cat

Saber negociar

Sense alterar-ne l'essència. Justament és això el que m'ha fet pensar, observant aquesta mutació experimentada per ERC del que eren els seus principis inamovibles, defensats fermament i juntament amb més de dos milions de catalans, i que han suposat una gran repressió i llargues condemnes de presó. Els líders d'ERC, per justificar el seu canvi i la seva negociació, repeteixen que ells són els més independentistes de tots els independentistes i que ningú els pot donar lliçons d'independentisme. Segur que sí, però el poc contingut que ha transcendit del paper signat amb el PSOE i les declaracions d'alts dirigents socialistes membres del grup negociador revelen que ERC ha fet una mutació i accepta el pacte que en cap cas hi haurà unilateralitat ni sortirà de les costures de la Constitució. Avui, em crec més el senyor José L. Ábalos que no el senyor Gabriel Rufián, entre altres coses, perquè el primer s'ha mantingut sempre en el mateix lloc i el segon té tants canvis de guió i mutacions que és impossible seguir-lo.

Estic expectant per saber quin serà el resultat de la negociació, perquè se'm fa difícil pensar que, tenint uns trumfos tan clars, sols

Gabriel Rufián, portaveu d'ERC al Congrés dels Diputats ■ MARISCAL / EFE

hagin servit per omplir aquells escassos folis. Tampoc sé si Rufián és la millor persona i la més preparada per escometre una negociació d'aquesta importància, si no és que en realitat s'hi dona poca importància. Però en política passa sovint que s'encomanen tasques i responsabilitats a persones més per afinitat que no pas per habilitat i coneixement.

I hi he trobat a faltar un capítol de compromisos per minimitzar el greuge del finançament autonòmic i l'insuportable dèficit que tenim.

Rufián ja va dir solemnement a Madrid (és clar): "A mi no me roba España; me roban Rato, Bárcenas, Millet, Pujol..." I dic que parlava per ell perquè l'actual vicepresident de Catalunya, amb una mica de pes a ERC, Pere Aragonès, ja el 2005 deia, i ho mostrava amb cartells: "Cada segon, Espanya ens roba 450 euros." Suposo que Rufián s'hauria d'haver llegit l'informe que el 10 de gener va fer públic el Departament d'Hisenda –sí, d'Hisenda, que depèn del vicepresident Aragonès– i que acompanya el projecte de

pressupostos de la Generalitat per al 2020, en el qual queda clar que el 2015 i el 2016 Catalunya ha aportat a l'Estat 33.604 milions d'euros més del que n'ha rebut. Hi aportem un 19% i en rebem un 13%.

I l'hauria d'estranyar que Madrid, amb el 16% de les empreses, recapti el 48% de l'IVA, el 41% de l'impost de societats i el 38% de l'IRPF. Una comunitat autònoma de 6,5 milions d'habitants recapta l'IRPF d'una de 28,6 milions.

També hauria estat bo que haguessin tingut present l'informe de la

Cambra de Comerç de Barcelona sobre el dèficit d'inversions ja presuportades i no executades de l'Estat a Catalunya en infraestructures, que suma un total de 8.000 milions d'euros i suposa un 3,3% del PIB, i que, si s'haguessin executat, haurien comportat 111.501 llocs de treball a temps complet i la generació de 3.776 milions de rendes salarials. I si voleu eixamplar una mica la mirada, podem dir que en quinze anys hem enviat a Madrid, sense retorn, 240.000 milions d'euros, que és més que el nostre PIB d'un any. Enteneu ara per què el govern de Pedro Sánchez ha dit que no té cap interès a publicar les balances fiscals? Però, és clar, si els referents són Pujol i Millet (els altres no són catalans) com a coartada, és normal que no s'hagi preparat per a unes negociacions tan importants. Potser en la segona ronda de negociacions, que serà la dels pressupostos, ho podrem refer tenint present aquestes dades, i penso que JxCat també hauria d'entrar en les negociacions i posar sobre la taula aquestes dades, que són impresentables i que ens obliguen a viure amb una pressió tributària que podríem mitigar amb un millor finançament i amb l'acompliment dels pressupostos, i ens evitaria endeutar-nos com hem de fer ara.

Lastraçada de la presidenta de la Comunitat de Madrid, Isabel Díaz Ayuso, d'interferir per aconseguir el Mobile World Congress és un exemple clar de com ha actuat sempre Madrid i del centralisme de rapinya espanyol.

Canadell vol un model econòmic específic català

■ Creu que Catalunya necessita un projecte diferenciat del de la resta de l'Estat

M. M.
BARCELONA

L'economia catalana s'ha desenvolupat de manera que exigeix un model i unes polítiques específiques que no coincideixen amb les adients per a la resta de l'Estat. Aquesta és la reivindicació que va fer ahir Joan Canadell, president de la Cambra de Comerç de Barcelona, que va

Joan Canadell, el president de la Cambra de Comerç de Barcelona ■ ACN

assegurar que l'economia catalana està configurada, per exemple, amb un pes superior de la indústria, de l'obertura internacional i del sector tecnològic, per la qual cosa ha d'apostar per la potenciació d'aquestes característiques i pel foment del valor afegit. "Això seria factible amb un estat propi", va dir, però, mentre això no sigui possible, Canadell va valorar positivament, tot i que amb reserves, tant l'establiment del diàleg entre els governs català i espanyol com també el pacte de govern entre PSOE i UP en alguns àmbits, com la simplificació de la contractació, la reforma de l'impost de societats i la pujada del SMI. Canadell hi va afegir que la Cambra continuarà exigint la compensació pel dèficit inversor en infraestructures a Catalunya i demanarà un compromís d'execució de projectes. ■

El Parlament afronta el pressupost més convuls

■ Les relacions entre JxCat i ERC dificulten l'aprovació dels comptes en el ple

E. Ansola
BARCELONA

Els grups parlamentaris afronten avui l'aprovació més convulsa que s'ha fet d'un pressupost a la cambra catalana. JxCat i ERC han tornat a reobrir la negociació a l'espera de poder consensuar la proposta feta pel vicepresident de la mesa, Josep Costa (JxCat), responsable dels temes econòmics. Són uns comptes que a hores d'ara han eixamplat l'es-

querda que fa temps que separa els dos socis de govern. ERC reclama les partides per poder executar l'assemblea de la francofonia i el 40è aniversari del Parlament i és contrària a un augment dels sous dels diputats i del personal laboral. La darrera proposta de JxCat és destinar una part d'aquest increment a mesures d'eficiència energètica a la cambra, un canvi que ERC veuria bé sempre que també s'incorporessin les partides per als esdeveniments abans esmentats.

Per ara, s'ha reobert la negociació per consensuar un nou text, però si

es manté igual, amb la pujada de sous i sense partides per a l'assemblea francòfona, i arriba a l'hemicicle de la cambra en el ple que comença avui a les tres hores del migdia, només tindrà els vots favorables de JxCat, el PP i Cs, un fet que els primers volen evitar. Fonts de JxCat defensen que sempre han volgut consensuar el pressupost abans d'arribar a la cambra i no entenen perquè s'ha de tramitar i aprovar de forma immediata. Qualsevol canvi final en el projecte implica un nou esborrany que hauria de ser admès per la presidència abans del ple i la retirada de l'actual. ■